

ніята на духовника си. Той изслуша присъдата безъ да каже нищо и безъ да са оплаши отъ смъртта и като отидваше на мѣстото си, обърнѣ са къмъ царя и рече:

— Умирамъ за истината вѣра на Евангелието!

Въ тѣзи минута палачытъ съ голѣмы гоздеи и съ чукове въ рѣцѣ приближихъ са до единъ голѣмъ кръсть на който заковахъ по една рѣка на десетъ юдействующи еретици за искупленіе на Христовото распятіе. Тѣзи бѣднытъ нададохъ ужасны и жаловиты рыданія, но палачытъ немилосивно слѣдвахъ дѣлото си. Тѣй оставахъ тѣ прикованы до като имъ са прочетохъ присъдытъ отъ сѣдовището. Подиръ туй ги отковахъ и закарахъ на смъртъ. Подиръ тѣхъ докарахъ единъ свещеникъ съ слугата му и двѣ инокни осѣдени на огнь и на обѣслю. Най подиръ са представихъ осѣденытъ на работа, на вѣченъ затворъ или на просто биење. Между тѣхъ бѣше Гуллиелмо Франко осѣденъ на вѣченъ затворъ, защото нерачи да търпи въ кѣщата си свещеника който обезчести жена му. Като са четѣше присъдата на тѣзи послѣднытъ, тѣзи които щѣхъ да бѣдѣтъ изгорены живы, отидохъ на мѣстата си. А Карлъ V стоеше невеселъ и умысленъ... Подиръ прочитанъето на присъдытъ свещеникътъ послѣдова литургіята подиръ която Арбуезъ произнесе прощеніе на раскаянытъ. Между туй жертвытъ бѣхъ отведены на мѣстото на наказаніето. Инквизиторътъ вынѣгы гърдъ и превъзнесенъ виждаше са той повече царъ отъ колкото Карлъ V. И той измисляше новы мъкы за дѣщерята на грабнѣтыя управитель, която му противостоеше. Сега сичкыйтъ му гнѣвъ са съсредоточваше върху Долора. Жозе внимателно испытваше онѣзи физиономія, на която измѣненіята отдавна бѣ навикнѣлъ да тѣкува. Мраченъ и развѣдуванъ младыйтъ инокъ крыяше подъ съвършенно безчувствіе тупа-